

בגיל 24, בכל פעם שקצת קשה לו, הוא עדיין רוצה הביתה, לאמא. כזהו אביתר בנאי, שמחבר שיר מכל דיכאון • האח הקטן של מאיר ואורנה מוציא היום אלבומו בכורה • יואב בירנברג שמע ממנו מאיפה מגיע כל העצב הזה, על יחסיו המורכבים עם נשים, וכמופן על הקושי שבלהיות בנאי

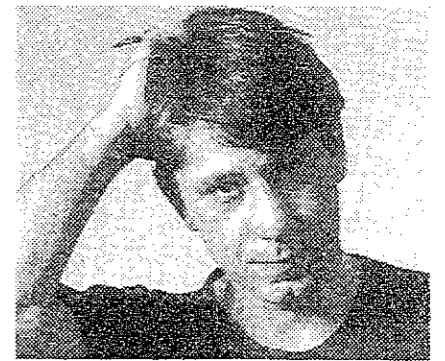
יואב בירנברג

כ שאורנה בנאי היתה בת 12, היא הכריחה את כל הילדים בכיתה להציע לה חברות. יום אחד, הילד שהיא הכי אהבה, אמר לה שהוא מפסיק את החברות. היא הגיעה לנחש של האח הקטן שלה, אביתר, בן חמש וחצי, כדי לקחת אותו, וכל הדרך הביתה אביתר אמר לה: "אל תבכי, עוד יאהבו אותך הרבה, את מקסימה". כבר אז הילד הוקן הזה, המומחה לעצב, ידע להוציא אותי מהדכאונות", אומרת היום אורנה בנאי.

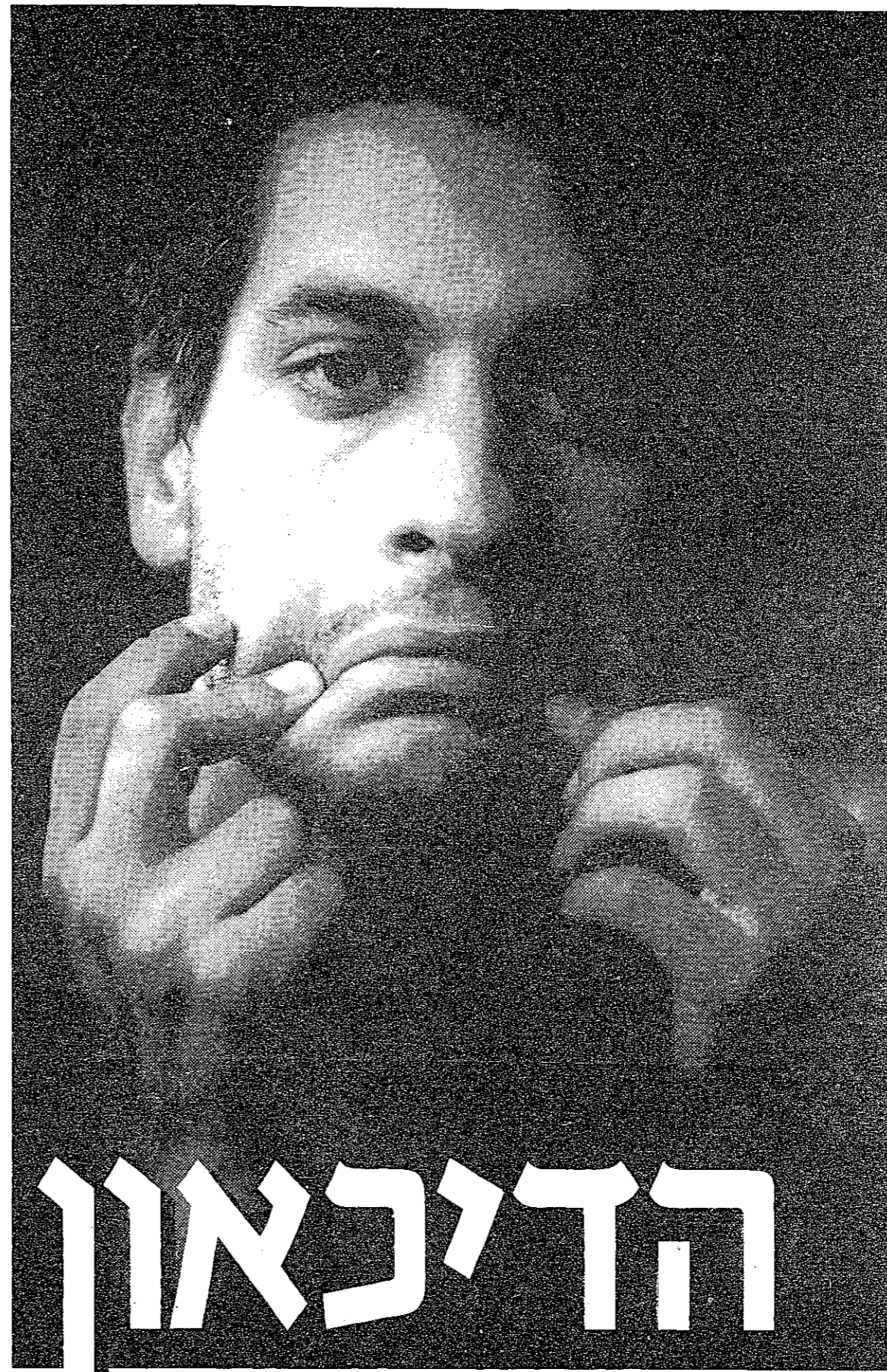
עצב, זו נגיפת המחול הבסיסית שמייחדת את הבנאים. הוא עובר כחוט השני אצל יובל, אהוד, מאיר, ואפילו אצל אורנה, המצויקנית שבחבורה. עכשיו מצטרף אליהם גם אביתר, האח הקטן של אורנה ומאיר. "יש משהו בחורים שלי, בעיניים של אבא שלי, בביטויי האהבה של אמא שלי, שתמיד יש בהם הרבה עצב", הוא אמר. "אני בעצמי מבטא אהבה, בשירים, בעצב הרגיש שהכי מסעיר אותי הוא סוג של רחמים עצמיים. גם עכשיו, כשאני שמה, אני יכול להביע את עצמי בסוג של

אורנה בנאי: "חשבתי שהוא סתם מדבר על תקליט, כי ראינו שיש לו ראש מצוין לקולנוע. הוא גם למד סקסופון. אתה יודע איזה סקסי הוא עם סקסופון? אתה נופל"

מאיר בנאי: "היו לו פחדים שהקול שלו מזכיר את שלי ומה יגידו, אבל מי שמקשיב לתקליט שלו כמעט לא מרגיש בדמיון"

הדיכאון

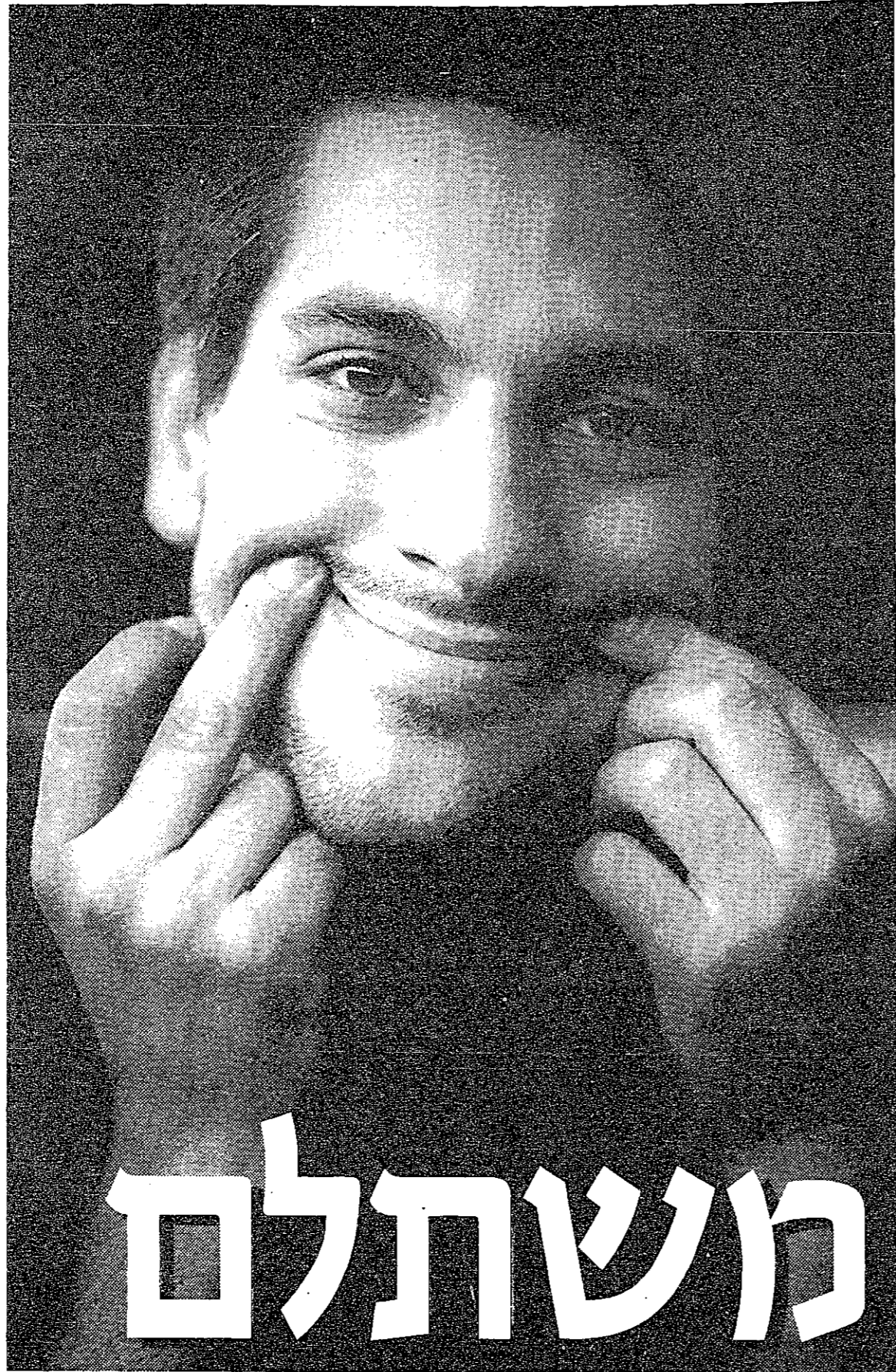
התרגשות שהיא קרובה לכבי. עכשיו כשיש לי חברה, אני מנסה סוף סוף לראות איך אפשר לאהוב ללא עצבות, ומצליח". בתקליט הבכורה של אביתר בנאי, שיוצא היום, הכאב והאהבה עדיין מסתדרים מצוין יחד. אולי בגלל שנוצר במהלך פרידה מבת ווגו. כל שירי התקליט - מהפופים והמיוזיקים שיצאו כאן בשנים האחרונות - נכתבו על ידי אביתר, למעט אחד. קורין אלאל, אסף אמדורסקי, עמי איילי יצת דרורי, חבר בארבע שנים, בקושי בן 21, אחראים להפקה המוזיקלית. בזמן העבודה על התקליט קיים בנאי הופעות בבית לסיני. קהל נאמן ליוזה אותו באריקות מהופעה להופעה. כמשיך כשעה הוא נע מעמדת הגיטרה לכיסא הפסנתר, קרן מוכנה ועגמומיות, ומילמל בשקט בין השירים כמה אמירות מבוטאות.

אביתר, כבר בן 24, נולד בעומר, סמוך לבאר-שבע. אמא שלו, שמה, מנהלת את אגף החינוך בעיריית באר-שבע, אבא יצחק מכהן כשופט. מלבד מאיר ואורנה, יש לו אחות נוספת, אפרת, מורה למחול.

- מאיפה נחת עליך, עליבם, כל העצב הזה?
אני נזכר בשירים שהיו שרים לנו לפני שהיינו חולכים לישון. שירים נורא עצובים, כמו "שכב, בני, שכב במנחה, אל נא תכבה מרה", "עמוק עמוק העצב בעיניים". בצהריים הייתי מתעורר, ואמא שלי היתה משמיעה לי את "עוף לי גוף לי יופי רחב, והייתי בוכה. אני בעצמי לא יכול להבין מאיפה באה עלינו כל העצבות. גדלנו בבית מאוד נוח, בעומר, עם חורים די מנוסחים. קיבלנו הרבה זום ואהבה מהחיים, ובכל זאת. כנראה שהפרטים הם הפולנים של המחורחם".

- התורים שלך מוזכרים בכמה שירים. אתה כותב על
התרגשות שהיא קרובה לכבי. עכשיו כשיש לי חברה, אני מנסה סוף סוף לראות איך אפשר לאהוב ללא עצבות, ומצליח". בתקליט הבכורה של אביתר בנאי, שיוצא היום, הכאב והאהבה עדיין מסתדרים מצוין יחד. אולי בגלל שנוצר במהלך פרידה מבת ווגו. כל שירי התקליט - מהפופים והמיוזיקים שיצאו כאן בשנים האחרונות - נכתבו על ידי אביתר, למעט אחד. קורין אלאל, אסף אמדורסקי, עמי איילי יצת דרורי, חבר בארבע שנים, בקושי בן 21, אחראים להפקה המוזיקלית. בזמן העבודה על התקליט קיים בנאי הופעות בבית לסיני. קהל נאמן ליוזה אותו באריקות מהופעה להופעה. כמשיך כשעה הוא נע מעמדת הגיטרה לכיסא הפסנתר, קרן מוכנה ועגמומיות, ומילמל בשקט בין השירים כמה אמירות מבוטאות.

- איזה ילד היית?

מושגתלם

צילומים: דניאל חכים

"לפעמים אני צריך להתמודד עם צד די פרסי וכוחני, שמתבטא באגו שרוצה שהאישה תעשה לי כבוד, שתעריץ אותי, ולא תצפה ממני לעשות כלים"

"אני רוצה להסתיר את הגדילה שלי, אני רוצה להישאר קטן בעיני הורי. הרצון הזה והדאגה להם מכעיסים אותי לפעמים, עד שפעם כבר איחלתי להם למות"

- מגיל שש לא השתנית. תפיסה שלי אז היתה אולי מבוזרת לגילי. אני חושב שאפילו את הייאוש הכרתי בגיל שש.

"לפעמים אני צריך להתמודד עם צד די פרסי וכוחני, שמתבטא באגו שרוצה שהאישה תעשה לי כבוד, שתעריץ אותי, ולא תצפה ממני לעשות כלים"

"אני רוצה להסתיר את הגדילה שלי, אני רוצה להישאר קטן בעיני הורי. הרצון הזה והדאגה להם מכעיסים אותי לפעמים, עד שפעם כבר איחלתי להם למות"

- תנכח לאפיון אותך ביחס לשאר האחים. במשפחה שלי אני נתפס כמישהו מניפולטיבי, שיועד להשיג את מה שהוא רוצה בדרכים עקלקלות. מאיר אומר שאני

שהיו שולחים אותי לחדר כשהייתי קטן. הייתי יושב ומגנמם בעצבים. מתכנן נקמות אכזריות. כלילה הנקמות הן מאוד גבריות ומרשימות. ביום, ממש לא".

- למדת עם הזמן משהו על אהבה?
"פעם, ככל שרצו אותי יותר, רציתי פחות. עכשיו, ככל שהיא רוצה אותי יותר, אני רוצה יותר. קודם הייתי מאבד את העניין בנשים אחרי המימוש. האהבה מביאה איוה סוג של פרויות".

יגיע רחוק

אביתר בנאי מצליח להתמודד יפה עם גורש הצניעות. מהרוב בדיסק לא קל, אבל מגוון ומרתק

אביתר בנאי הוא צמח שונה בגינת היוצרים. מעינת השראנו אחריים. אולי ההרמוניות שלו זמניות, אבל המולכים המלוזיים אוגם נלמדים. הם באים מתוך התלבטות, מתוך התבוננות ושקיעה בעולם מנותק שבו תחושות ומסכות, חלומות וסוויטים, דמיון ופנטזיות, באים במקום התמודדות עם מציאות. אני נבהל ובורח. אני לא יודע להיות שמה, גם לא להיות עצוב, הוא שר בתתהנני אל' הנפלא כשיוכדורו של מצוקה נפשית. למשמע שירי הנשמה הקטנים, הכל כך אישיים, אתה חש מוכה כפולה: על מידת ההיחשפות שלו ועל מידת העזרה, בהצצה לאינטימיות הפרטית שלו.

שיריו עוסקים במערכות יחסים בסיסיות, בריגשות ובצרכים פשוטים ביותר - אהבה, חום והגנה, רצון לשאת חן, אכזבה והחיה. ולא מעט ביחסי הורים-ילדים, בצד המואב של השכל, בקינה על אביון (אבות ובנים) הוא דוגמה קודעת לב). לשונו הדיבורית היא שיקוף לנפש תודה ומתייסרת, עדיין לא מעוצבת ולא מבוזרת. ולמרות מורכבותם שיריו אינם מסתבכים. הם קצרים, תמציתיים, ענייניים.

בנאי הצעיר כמעט לא שר. הוא בוכה. לא בכונה להפעיל בלוטות דמע ורחמים, אלא כיבבה תנוקה שמפרקת סערת רגשות ומטעני אמוציות לא פתורים. קולו רחוק והגבוה, השבור בקצותיו, משרד פגיעות וכבדו מבקש "לכבו אותי, תגוננו עלי".

הצליל מינימליסטי כיאה לאלבום אישי וחשוף. הפסנתר הוא הלב. כלי המיתר הם השיריון, הקלידים והסמפלוניים הם השיריים. חלוקת העבודה בין מספר מעבדים ומפיקים - קורין אלאל על המוזרות והפסיכדליה שבקלידים, אסף אמדורסקי עם התובנה והבוח של המבנות, עמי איילי בחום וברגישות של הפסנתר וצח דרורי במלאכות ובכפיט של המיתרים - חילצה את בנאי מנפילה בפח הקונספציה.

תקליט לא קל, אבל מגוון ומרתק. דיסק שעשוי להיות גרוב חובה בהבנת היצירה של אביתר בנאי, אם יחליט להמשיך במוזיקה. גם אם הגדרת המבנות מהוססת, ובוסר, תמימות ומקורות משמשים בערביה, יש כאלבום כשדון כזה. אביתר בנאי יגיע רחוק. תקליט הבכורה שלו הוא רק התקדוב.

פנים ארוך

- פעם אמרת שאיך שהיית מגיע לפגישה עם החורה, היית מדבר איתה כל הלילה על קפאק.

- היום אני מצליח להיות יותר ענייני, למרות שעדיין אין לי אומץ לנשט ולקחת ישר, אלא רק להיות לא ממוח. בזמן האחרון אני מבין על עצמי שאין לי את הקטע של זינג לילה. אחר-כך, כשגומרים, אין רגש, אין כלום. זה נראה חנוך לזינג הקטע הזה. כשאתה גומר, העולם נראה לך כליכד עשיר והממש, ופום, אחרי זה, החיים פתאום כל כך ריקים."

- היו לך מחשבות אחרות בנושא?
"פעם, בפנטזיות שלי, כשבאתי לתל-אביב, חשבתי שאני (המשך בעמוד 14)